

Ὁ ἔρως τῆς ἀρετῆς

Ἰσχυρὰ τῶν νεανίδων.

ὦ Ἀρετὴ τρικερασμαία,
τὸ ὄμμα σου τὸ ἱερὸν
ἔρωτος βέλη ρίπτων θεῖα
ἐπὶ στήθος μου τὸ νεαρόν.

Σὲ ἀγαπῶ θερμῶς, γενναίως,
ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον διότι σὺ
ἀρμόζεις μόνη, καὶ ὠραῖος
τῷ εἶνε κόσμος ἡ χρυσή.

Ἡ θεσπεσία καλλονή σου
καὶ σὲ λατρεύω δι' αὐτό·
Μὲ καταθέλγει ἡ φωνή σου
ἐπὶ τοὺς θεῖους ἤχους τῆς σκιρτῶ!

Σὺ ἐκ τῶν κόλπων ἐγεννήθης
τοῦ Παναγάθου προσφιλῆς,
καὶ ὑπ' ἐκείνου ἐδωρήθης
τῶν νεανίδων βασιλῆς.

Ναὶ, ἡ ὁδὸς εἶνε τραχεῖα.
ἥτις πρὸς Σὲ μᾶς ὁδηγεῖ
Ἀνωφερὴς, μακρὰ, ὀρθίη
ἀλλ' εἰς τὸ ἄκρον ἡ αὐγή

τοῦ ἀθανάτου σου προσώπου
λάμπει,· καὶ εἰς τόπον ὁμαλὸν
βλέπει τὸ ὄμμα τοῦ ἀνθρώπου
τὸν θρόνον σου τὸν ἀγλαόν.

ὦ! πρὸς ἐκεῖνον νὰ ὁδεύω
βοήθει με, ἐρατεινή,
σὲ εὐγενῶς νὰ θεραπεύω
ὥς λάτρις σου παντοτεινή.

ΣΑΠΦΩ Κ. ΛΕΟΝΤΙΑΣ.